

Sygn. akt IX Ka 223/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ewa Opozda-Kałka

Sędziowie: SSO Anna Szeliga (spr.)

SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Renaty Orłowskiej

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2015 roku

sprawy D. M. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu VII Zamiejskowy Wydział Karny
z siedzibą w Staszowie

z dnia 19 listopada 2014 roku sygn. akt VII K 565/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. G. (1) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego D. M. (1) w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego D. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 656,60 (sześćset pięćdziesiąt sześć 60/100) złotych tytułem kosztów sądowych przed Sądem II instancji.

Sygn. akt IX Ka 223/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Sandomierzu VII Zamiejskowy Wydział Karny z siedzibą w S. wyrokiem z dnia 19 listopada 2014r. w sprawie o sygn. akt VII K 565/13:

I. uznał D. S. i D. M. (1) za winnych tego, że w dniu 26.05.2013r. w P. woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu pobili P. M. w ten sposób, że uderzali go rękami po twarzy, brzuchu i plecach powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci złamania kości nosa, które spowodowało u niego naruszenie czynności narządów ciała na okres przekraczający 7 dni

tj. przestępstwa z art. 158 par. 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznał D. S. i D. M. (1) za winnych tego, że w miejscu i czasie jak w punkcie I działając wspólnie i w porozumieniu pozbawili P. M. wolności w ten sposób, że używając siły fizycznej w postaci ciągnięcia za ręce zmusili go do wejścia do samochodu a następnie przewieźli go do innej miejscowości

tj. przestępstwa z art. 189 par. 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył im kary po 3 miesiące pozbawienia wolności;

III. uznał D. S. za winnego tego, że w miejscu i czasie jak w punkcie I groził pozbawieniem życia P. M., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia

tj. przestępstwa z art. 190 par. 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. uznał D. S. za winnego tego, że w dniu 26.05.2013r. w W. woj. (...) groził spalaniem zabudowań E. M., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia

tj. przestępstwa z art. 190 par. 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności;

V. uznał D. S. za winnego tego, że w dniu 26.05.2013r. w W. woj. (...) groził pozbawieniem życia M. M., która to groźba wzbudziła w zagrożonym uzasadnioną obawę jej spełnienia

tj. przestępstwa z art. 190 par. 1 k.k. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 par. 1 k.k. orzeczone wobec D. M. (1) w pkt I i II wyroku kary pozbawienia wolności połączył wymierzając mu jako karę łączną 6 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 par. 1 i 2 k.k. i art. 70 par. 2 k.k. i art. 73 par. 2 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 4 lata i oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 par. 1 k.k. orzeczone wobec D. S. w pkt I, II, III, IV i V wyroku kary pozbawienia wolności połączył wymierzając mu jako karę łączną karę 1 roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 69 par. 1 i 2 k.k. i art. 70 par. 2 k.k. i art. 73 par. 2 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawiesił ustalając okres próby na 5 lata i oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na mocy art. 46 par. 1 k.k. orzekł od oskarżonych D. S. i D. M. (1) za czyn przypisany im w punkcie I wyroku tytułem środka karnego zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego P. M. kwoty po 2.500 złotych od każdego z nich.

Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G. (2) kwotę 1.028,28 zł tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego D. M. (1). Zasądzono na rzecz Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów sądowych od D. S. kwotę 446 złotych, a od D. M. (1) kwotę 2.028,28 złotych

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego D. M. (1), który zaskarżył powyższy wyrok w całości co do uznania oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia tj. przestępstwa z art. 189 par. 1 k.k. [II pkt wyroku] i co do orzeczenia o karze w odniesieniu do czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia [punkt I wyroku] oraz co do zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania w łącznej kwocie 1.948,28 zł w tym 1.828,28 zł tytułem zwrotu wydatków i 120 zł tytułem opłaty zarzucając:

1/ rażąco niewspółmierność kary

- w części dotyczącej pkt I wyroku, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi rażąco surowość orzeczonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby lat 4;

2/ naruszenie przepisów postępowania:

- w części dotyczącej pkt II wyroku tj. naruszenie przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 par. 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 par. 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie zawartych w materiale dowodowym okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, rozstrzygnięcie wątpliwości co do przebiegu zdarzenia na niekorzyść oskarżonego, niewyjaśnienie wszelkich okoliczności sprawy oraz jednostronną i skrajnie niekorzystną dla oskarżonego ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów;

- w części dotyczącej zasądzenia od oskarżonego kosztów postępowania, tj. art. 624 par. 1 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie iż uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe dla oskarżonego biorąc pod uwagę jego sytuację materialną;

3/ błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na bezpodstawnym stwierdzeniu – nie popartym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym – iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 189 par. 1 k.k. w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków nie wynika jednoznacznie, że oskarżony współdziałał z D. S., w celu bezprawnego pozbawienia wolności pokrzywdzonego P. M..

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie mniejszego wymiaru kary pozbawienia wolności za czyn z art. 158 par. 1 k.k., uniewinnienie oskarżonego od zarzutu popełnienia czynu z art. 189 par. 1 k.k. oraz zwolnienie oskarżonego z obowiązku zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego D. M. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie, a biorąc pod uwagę jakość przedstawionej w niej argumentacji należało uznać ją za oczywiście bezzasadną.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem obrońcy odnośnie ustaleń co do przypisanego oskarżonemu czynu z art. 189 par. 1 k.k. jakoby Sąd I Instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, a konkretnie obraży art. 4, 7, 5 par. 2 oraz art. 424 par. 1 i 410 k.p.k. Sąd Rejonowy nie dopuścił się też błędu w ustaleniach faktycznych.

Skarżący podnosząc te zarzuty nie wykazał by Sąd I instancji oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy dopuścił się obrazy przepisów wskazanych w apelacji. Nie wskazano też jakich konkretnych błędów Sąd orzekający miał się dopuścić w zakresie logicznego rozumowania i zasad doświadczenia życiowego. Ustalając, że oskarżony wraz z D. S. chwycił pokrzywdzonego za rękę i siłą ciągnął go do samochodu Sąd I instancji oparł się na zeznaniach pokrzywdzonego złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz zeznaniach jego kuzyna P. M. i świadków J. D. i M. S.. Zeznania tych świadków zostały szczegółowo ocenione przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Świadkowie zeznając w krótkich odstępach czasu od zdarzenia nie mieli żadnych wątpliwości co do aktywności oskarżonego D. M. w czasie tego zajścia. Skarżący w apelacji pomija zeznania świadków niekorzystne dla oskarżonego, a które stały się podstawą dokonanych ustaleń. Sam pokrzywdzony zeznając krótko po zajściu nie miał wątpliwości co do tego, że oskarżony użył wobec niego siły fizycznej. Te jego zeznania trafnie uznano za wiarygodne, zważywszy na to, że zostały złożone tuż po zdarzeniu a także, że są zgodne z relacjami złożonymi w postępowaniu przygotowawczym przez świadków J. D. i M. S..

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie pominął w swej ocenie części zeznań pokrzywdzonego, które zostały złożone na rozprawie. Z treści pisemnych motywów wyroku wynika, że zostały one poddane ocenie Sądu i uznane za niewiarygodne w zakresie gdy twierdził, że oskarżony nie używał wobec niego siły fizycznej przy

wprowadzaniu do samochodu. Argumentacja Sądu przedstawiona w pisemnych motywach w zakresie tej oceny jest logiczna, a w apelacji nie wskazano żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby ją podważyć.

Brak było w niniejszej sprawie podstaw do skutecznego formułowania zarzutu obrazy przepisu art. 4 k.p.k. Skarżący nie wykazał, które z okoliczności nie zostały zbadane oraz uwzględnione przez sąd orzekający w I instancji. Ustalenia faktyczne czynione były przez sąd w oparciu o dowody niekorzystne z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonego. Jednak oczywiste jest to, że ustalenia faktyczne winny być konstruowane w oparciu o dowody, którym przyznano przymiot wiarygodności. Skoro tym właśnie dowodom sąd przyznał tę cechę, to nie sposób skutecznie czynić zarzutu, by doszło do naruszenia normy przepisu art. 4 k.p.k. (zob. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 lutego 2010 roku sygn. akt II AKa406/09).

Nie można również zgodzić się ze skarżącym jakoby doszło w niniejszej sprawie do obrazy art. 7 k.p.k. przez to, że sąd odmówił dania wiary wyjaśnieniom oskarżonego D. M. (1) co do przestępstwa z art. 189 par. 1 k.k. Sąd w sposób przekonywujący i zgodny z zasadami doświadczenia życiowego oraz wskazaniem wiedzy, na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie ocenił jego wyjaśnienia nie abstrahując od innych dowodów, które stały z nimi w sprzeczności czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy nie widzi powodu, aby ponownie w tym miejscu przytaczać te same argumenty, na które powołał się Sąd I instancji. Polemiczny charakter apelacji nie zmusza do tego, aby jeszcze raz szczegółowo je omawiać. Skoro obrońca nie przytacza konkretnych okoliczności i nie wskazuje jakich konkretnie błędów miał dopuścić się Sąd I instancji w ocenie dowodów, to tym samym brak jest podstaw do tego, aby uwzględnić zarzut naruszenia art. 7 k.p.k.

Nie uchybił Sąd I instancji pozostałym przepisom wymienionym przez obrońcę w apelacji, a zatem art. 5 par. 2 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Przepis art. 5 par. 2 k.p.k., a więc obowiązek rozstrzygnięcia wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych w ogóle nie mógł mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie. Nie można mówić o nieusuwalnych wątpliwościach w sytuacji istnienia przeciwstawnych dowodów, które sąd winien ocenić według zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w treści art. 7 k.p.k. Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego i świadków złożonym w postępowaniu przygotowawczym. Brak jest również podstaw do przyjęcia, że sąd naruszył przepis art. 410 k.p.k. skoro nie było okoliczności takich, które nie zostały ujawnione na rozprawie, bądź takich które by przy rozstrzygnięciu sprawy zostały pominięte. Obrońca zresztą nie precyzuje tych okoliczności, a tak samo jak okoliczności które mogłyby wskazywać na obrazę art. 424 par. 1 k.p.k.

Nietrafny też jest zarzut rażącej niewspółmierności [surowości] kary orzeczonej wobec D. M. za przypisane mu w punkcie I wyroku przestępstwo z art. 158 par. 1 k.k. Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał przesłanki, którymi się kierował zgodnie z zasadami z art. 53 k.k. Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny, rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem również – złamany nos pokrzywdzonego. Oskarżony był już karany za przestępstwo umyślne. Kara 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 par. 1 k.k. jest karą wymierzoną w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i brak podstaw do jej dalszego łagodzenia. Przesłanki, które wskazywałyby na rażącą niewspółmierność tej kary mając na uwadze osobowość sprawcy apelacja nie wskazuje.

Nie ma również podstaw do zwolnienia oskarżonego D. M. od kosztów sądowych zasądzonych przez Sąd Rejonowy. Oskarżony jest osobą młodą, zdrową, nie ma też nikogo na utrzymaniu – okoliczności z art. 624 par. 1 k.p.k. wobec niego nie zachodzą.

Mając powyższe na uwadze brak było podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy, dlatego też Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 par. 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 636 par. 1 k.p.k.

SSO A. Szeliga SSO E. Opozda-Kałka SSO Z. Karamara